

SODELOVANJE NA NATEČAJU »Z DOMIŠLJIJO NA POTEP«

Zgodbe učencev 3. c razreda so nastale po obisku ge. zobozdravnice v dopoldanskem času. Učenci so na to temo ustvarjali v 2. oddelku podaljšanega bivanja pod vodstvom učiteljice Irene Vesenjaka. Trudili so se po svojih najboljših močeh.

ZGodbice učencev 3. c razreda

OŠ CIRKULANE-ZAVRČ

ZOBek BELKO

Zobek Belko je bil zelo žalosten, ker je bil vedno umazan. Nekega dne je otroka Petra zelo bolel zob. Zaradi bolečin ni mogel zaspati. Zobek Belko je bil vedno bolj boleč, zato je mami Petra takoj odpeljala k zobozdravniku. Zobozdravnik je pregledal usta in videl, da ima luknjo v zobeh. Luknjo je popravil in očistil zobni kamen. Petru je naročil, da si mora zobe umivati trikrat na dan. Peter si je redno umival zobe in zobek Belko je od takrat bil vedno čist.

Nina Kranjc, 3. c

ZGODBA O ZOBKU ZOKIJU

Nekoč je živel zobek, ki mu je bilo ime Zoki. Zelo rad je jedel sladkarije. Nekega dne pa so prišli na obisk zobni črvički. Rekli so: »Poglejte, ta zobek pa izgleda sladek, pojdimo ga obiskat.« Zoki je prestrašen zagledal zobne črvičke in hitro odšel k zobozdravniku. Zobozdravnik ga je pregledal in mu dal plombico in zobni črvički so takoj odšli. Dobil pa je dva nova prijatelja: zobno ščetko in zobno pasto.

Maja Zavec, 3. c

O ZOBKU BELKU

Nekoč je živel zobek Belko. Bil je zelo žalosten. Ker je fantek Robi vsak dan jedel sladkarije, je bil zelo umazan. V petek je šel Robi na zobozdravniški pregled. Zobozdravnica je pregledala vse zobke in za pridnost je dobil žogo. Ko so prišli domov, je fantek Robi takoj umil zobe. In od takrat naprej je bil zobek Belko zelo srečen.

Neja Kelc, 3. c

MEDVEDEK ŠAPI

Medvedek Šapi si ni maral umivati zob. Zvečer mu je mama rekla, naj si jih končno umije, medvedek pa je raje spuščal vodo. Ko je še spat, je sanjal, da ni imel niti enega zobka več in to je bilo res. Ko so malicali, ni mogel pojesti niti koščka hrane. Zvečer je šel od doma. Na poti je srečal sovo in vse svoje prijatelje. Rekli so mu, naj si začne umivati zobe in medvedek Šapi je upošteval njihove besede. Od takrat naprej je bil srečen.

Alen Križnjak, 3. c

MEDVEDKOVI ZOBKI

Živel je medvedek, ki si ni umival zob. Vse dni in noči so ga zelo boleli. Šel je po nasvet k sovi, ki je bila najpametnejša žival v celem gozdu. Sova je rekla, da bo več vedela zobozdravnica veverica. Medvedek je šel k zobozdravnici veverici, ki mu je dala zobno ščetko, pasto in mu rekla, naj si redno umiva zobe. Medvedek si je potem redno umival zobke in imel je bleščeče čiste.

Blaž Milošič, 3. c

POČITNICE PRI BABICI MAJDI

Najprej se vam naj predstavim, sem Nina in hodim v drugi razred osnovne šole. Doma sem na lepem Haloškem hribčku, ki se imenuje Medribnik. Hrib ali breg meji med vasmi Paradiž in Meje. Zato rečem, da sem doma pod Paradižem in pod Mejo, ki meji s sosednjo državo Hrvaško. Pa dovolj kje sem doma, naj vam opišem moje počitnikovanje.

Vsako leto se bolj veselim, da grem k babici Majdi na počitnice. Zakaj? Zato, ker takrat pride tudi moj bratranec Val in skupaj počneva veliko norčij. Babica Majda pa nima samo dva vnuka, ima jih kar pet. Njeni vnuki so jaz Nina, kot najstarejša, potem bratranec Val, sledi sestrična Lara, moja sestra Kaja in najmanjši vnuk bratranec Aljaž. Dve leti sva z Valom počitnice že preživela skupaj. Letos pa se nama je pridružila še sestrična Lara, ki je tam doma, zraven babice. Ona jo vsak dan vidi, midva z Valom pa samo ob vikendih ali ob praznikih, ali ob feštah. Babica Majda ne živi sama ima tudi dedeka Franca, ki jo pelje kamor ona želi. Pelje jo k meni na obis ali k Valu ali v trgovino ali k prababici Tereziji ali pa ... Toliko o babici in dedeku. Z Valom se rada igrava skrivalnic in to je kot nalašč babičino stanovanje primerno. Ko se pridruži še Lara se ona lahko prva skriva, ker je še majhna. Igrava se tudi igrico "Jaz sem muca" in mjavkava po celem stanovanju, pod mizo, za sedežno v kuhinji, in še kje.

Najbolj pa je bilo zanimivo, ko dedek reče: "A bi šli na izlet?"

"Seveda", se v en glas zdereva z Valom.

Val pa vpraša: "Kam bi pa šli?"

Tudi Nino zanima: "Ali z avtom ali z vlakom?"

Dedek samo ostrmi in reče: "Kam nas bodo kolesa peljala!?!?"

"Kako to misliš kolesa peljala?" je radoveden Val.

"Ja, dedek kako?!" zanima tudi Nino.

Dedek se nasmeje pa reče: "Saj vesta lani smo se peljali z avtom do vlaka in potem nazaj. Ne, je bilo tako?"

"Ja, ja, ja bilo je," sta oba rekla.

"Kam bi pa se letos peljali?" ne da miru Nina.

"Na Ptujski grad sta zato?" ju dedek pomiri.

"Jaaaaaaa! Kdaj pa, danes je že prepozno" rečeta.

Dedek premisli in reče: "Če se bo babica Majda strinjala lahko jutri."

In tako se je tudi zgodilo. Val in Nina sta bila zelo pridna. Babici sta vse pomagala, rože zaliti, prinesiti umazano perilo, da lahko dala prat, pomagala sta ji nakrmit živino, v jedilnici sta pripravila mizo...

"Kaj pa je z vama danes?" je zanimalo babico.

Nina ji odgovori: "Veš babica, dedek je rekel, da bi jutri šli na izlet, če bova z Valom pridna in če boš ti za to. A bomo lahko šli sedaj, ko sva ti vse pomagala in sva res pridna?"

Babica samo pokima in si reče: "Dedek, dedek. Ja seveda bomo šli, a potem moramo še po nakupih."

Nina si pripravi listek, da si bo zapisala in reče: "Babica povej kaj treba kupiti."

Babica narekuje: "Žemljice, salamo, sir, sok, vodo, jabolka, babnane, jogurt, ..."

"A bonbončke in čigumije tudi lahko?" sprašuje Val, ki je prišel noter.

"Seveda lahko in Val dedeka pokliči, da bo šel v trgovino." reče babica.

"Dedek, dedek, pridi gremo v trgovino po nakupih za jutri!" kliče Val skozi vrata.

Dedek je hitro prišel v kuhinjo in vpraša babico: "Kaj vse moram nabaviti?"

Tako so se Nina, Val in dedek odpeljali v trgovino in vse in še kaj več nabavili za izlet. Babica pa je doma pripravila ta čas večerjo, ki jo imata počitnikarja izredno rada. To so bile seveda palačinke z evrokremom ter kakav. Zgodaj so šli spat, ker jih je jutri čakal pomemben dan. Ko so se zbudili se jim je pri zajtrku pridružila tudi Lara. Po zajtrku je Nina babici pomagala napakirati tri otroške nahrbtnike za vsakega posebej. Tako so vsi otroci se vsedli v otroške avtosedeže, se zapasali in se odpeljali v Moškanjce na železniško postajo. Na postaji

so kupili vozovnice in ko je prisopihal vlak, so se vkrcali nanj. Udobno so se namestili na sedeže in čakali, da vlak spelje. Čez čas je prišel kontrolor, da jim je prelučnjaval vozovnice. Vlak je zelo hitro pripeljal iz Moškanjcev do Ptuja in že so šli dol. Namenili so se do mestnega parka, kjer so igrala. Vsedli so se na klopce in pomalicali sendviče in popili sok. Val in Lara ter Nina so se z veseljem malo spuščali po toboganu in se vrteli na vrtiljaku. Gugali so se tudi na velikanski okrogli mrežasti gugalnici, vsi skupaj. To je bilo smeha, saj jih je moral potiskati dedek. Koso že nekaj časa bili na igralih jih babica spomni kaj so prišli gledat na Pruj.

"Ja babica, sedaj pa brž gremo na grad." je rekla Nina.

Vala pa je zanimalo: "Ali še živijo grajski ljudje na gradu Ptuj?"

"Babica kdo so grajki udje?" je vprašala mala Lara.

"No počasi, nekoč so res na gradovih in na Ptujskem gradu živeli grajska gospoda se jim je reklo. To so bili kralji in kraljice, plemiči in plemkinje, služkinje, ... Ko pa sva z dedekom bila mlada, so tukaj na gradu prirejali plese in sva z velikim veseljem plasala. Še bi lahko pripovedovala, a mi smo prišli si sami ogledat pridite." je pripovedovala babica.

A ko so prispeli na vrh do vrat, so te bile zaprta za ogled. Lahko pa so ogledali okolico Ptuja z roba gradu. To je bilo zelo čudovito, saj še nikoli niso bili tako visoko.

Zato Nina vpraša: "Babica kako to, da so strehe hiš tam doli in tako nizko, ko pa so hiše bile visoke med sprehodom po ulici do gradu."

"No, to je zato, ker je grad visoko na hribu in nekoč so gradili na nedosegljivih mestih gradove zaradi nenehnih bojevanj za oblast." je povedala babica.

Dedek pa dodal: " A vidita, tam doli smo bili v parku ob reki Dravi, sedaj lahko vidita kako je dolga in široka reka."

"Ja, res je, glej Val, Lara kako se suče sem ter tja," je rekla Nina.

Lara jo pogleda in reče: "Dolga in zvita."

"Ja, Lara zvita, vijugasta je reka Drava," je rekel Val.

"Kako mali so ljudje, komaj jih vidim" je smeje rekla Nina.

"Hu, ha, haaaa" sta v en glas vrisknila Lara in Val, tudi dedek in babica sta to potrdila.

Ko so tako si ogledovali okolico, je čas hitro mineval otroci pa so se zabavali. Dedek jim je za spomin na doživetje na gradu kupil tudi magnetke. Vsak vnuk pa je svojim staršem domov pisal katrico z Ptujkega gradu. Ko so se spuščali po ulici z gradu so se pogovarjali, kako so res stanovanja in cerkve visoke, a z gradu so bile videti nizke. Po vožnji z vlakom so se pripeljali zelo utrujeni domov. Doma jih je že čakalo kosilo, saj so bili lačni kot volkovi. Potem pa so od utrujenosti vsi trije vnuki zaspali ob risanki.

Ta izlet na Ptujski grad in dogodivščine na poti, se bodo vnuki še dolgo spominjali.

Nina Prašnički, 2.a

PRIJATELJI NA MORJU

Nekega dne se je žabica odločila, da bo odšla na morje. Ker pa ni želela biti tako sama je sklenila, da bo povabila prijatelje. Prijateljem je naročila naj svoje starše vprašajo, če lahko grejo z njo na morje.

Ko so vsi starši to dovolili je žabica rekla očetu: "Očka boš prosim pripravil avto za na pot?"

"Ja seveda moja žabica. Kam pa vas naj odpeljem?" zanima očka.

"Hmm... Katero morje pa ti predlagaš?" je dejala žabica.

"Jaz bi predlagal kar naše slovensko morje." je dejal očka.

"Ali so tam morski ježki?" sprašuje žabica.

"Se bi kakšen našel ja." je dejal očka.

"Očka mi lahko našteješ nekaj morskih živali, ki živijo v morju?" je radovedna žabica.

"Hmm... ribe, hobotnice, lignji, delfini in školjke." modruje očka.

Žabica je odšla v hišo, da bi mamoprošila, če jim pripravil malico za na pot. Mama se je spraševala kaj bi pripravila za malico. Spomnila se je, da bi lahko pripravila sendviče s poli klobaso. Ko je vse to pripravila, je odšla po žabičine prijatelje. Ko so bili že v avtu vsi pripasani, so krenili na pot. Ko so prišli na morje so se poveselili, se naplavali in počitnic je bilo hitro konec, zato so morali domov.

Julija Maučič, 3.a